

“Se întâmplă ca decorurile să se prăbușească. Trezire, tramvai, patru ore de birou sau de uzină, masă, tramvai, pa- tru ore de muncă, masă, somn și luni, marți, miercuri, joi, vi- neri, sâmbătă în același ritm — iată un drum pe care îl urmăim cu ușurință aproape tot timpul. Dar într-o zi ne po- menim întrebându-ne „pentru ce?”

Intro: Acest text este un soi de work in progress, de aceea n-am reușit decât să-l încep; în fiecare zi aş putea adăuga câte ceva: o idee, o impresie, o frustrare, un gând care să merite sau.... nu.

Nu mi-am propus să ofer definiții sau cercetări în ceea ce privește succesul și/sau eșecul. Rândurile care urmează nu reprezintă decât viziunea mea personală, deci nu aștept ca cititorul să fie de acord cu ceea ce cred (și am încercat să coagulez sub gluga acestor cuvinte).

Într-o lume în care toți dorim să reușim, eșecul este necesar și în consecință funcțional. Cum ar arăta o lume în care toți am fi fericiți? Utopică și dureros de îngustă, ca să nu spun că durata ei ar depăși probabil cu o fracțiune de milisecundă bătaia de aripă a unei păsări colibrii; în primul rând pentru că toți oamenii se află într-o relație de interdependență unii față de alții, adică fericirea/nefericirea ta, este în legătură cu fericirea/nefericirea mea.

Oamenii care au trăit acum 1000 de ani sunt în legătură cu oamenii zilelor noastre și cu oamenii de după zilele noastre, din punct de vedere istoric, geografic și social (omul de afaceri X, cu cerșătorul de la colțul străzii): toți avem în comun cel puțin un singur aspect: suntem pionii aceluiași joc, care se numește viață și în consecință ne influențăm reciproc, în calitate de date ale aceleiași probleme. De ce ne-ar interesa bunăstarea celor din jur? Probabil mulți ar afirma că din spiritul generozității și al altruismului, pe când în începuturile ei, grija pentru cei mai „nenorociți de soartă” pornea de la un interes pur și simplu egoist- dacă lor le este foarte rău, nici nouă nu ne va fi foarte bine.

Indiferent de ceea ce am găsit, niciun sistem politic nu a reușit să ne facă pe toți fericiți, sau măcar mulțumiți de nivelul nostru de trai, acest lucru ar fi ideal, cu toate că asta ar însemna normalitate și din păcate majoritatea sunt nefericiți și în consecință nemulțumiți de felul în care trăiesc; de faptul că idealurile lor sunt undeva așezate într-o vitrină de sticlă, iar ei trecători care privesc. Cred că individul este suma a ceea ce societatea vrea de la el (concretizată prin ceea ce alți indivizi/sisteme sociale vor de la el: familie, școală, comunitate, loc de muncă etc.) și ceea ce el însuși dorește de la sine, aici aflându-se într-o postură eternă de compromis: chiar dacă vrea și are toate aptitudinile necesare să se facă pictor, n-are decât, e liber; dar cu posibilitatea de a rămâne falit de „amorul artei” și cum azi nu mai e romantic să nu ai bani... mulți dintre cei care ar putea să creeze ceva valoros sunt nevoiți să aleagă între a supraviețui și

a trăi (bine).

Munca e bună, dar când nu mai ai timp de sufletul tău și al altora, ce faci? Unde găsești acel echilibru, între tine și ceilalți? Față de cerințele societății, avem două alternative: le acceptăm (ne conformăm, acceptând mijlocele legitime prescrise de societate pentru a le atinge cum ar fi: absolvirea unei forme de învățământ și încadrarea într-un loc de muncă) sau le ignorăm (prin modalități precum: inovare, evaziune, retragere sau rebeliune)

Dar cum măsurăm succesul? Societatea noastră (cea de toate zilele) tinde să pună mai degrabă preț pe cât (produce individul) și mai puțin pe cum ajunge la rezultatul dorit. Lumea te „judecă” după aparențe. Un elev bun, este cel care are un carnet cu note bune și foarte bune. Este clasat după performanța pe care o are. Creativitatea o fi importantă, dar să nu treacă de convențional, să nu șocheze. Rezultatul contează, nu (prea) și mijloacele.

Zilele astea, după ce am citit o postare în legătură cu principiul meritocrației și dacă într-adevăr acest concept există nu doar în tratatele de sociologie, m-am gândit că merită să abordez acest subiect. În calitate de tânăr care se străduiește să-și depășească condiția, să fie mai mult decât a fost programat, pot s-o spun (cu toată teoria și experiența până la care am ajuns în momentul de față) că este dificil și aproape imposibil să te realizezi într-o țară în care un individ este apreciat din punct de vedere cantitativ și nu calitativ, în funcție de resursele materiale și financiare și nu de preocupările intelectuale/culturale.

Vrei să ai un loc de muncă demn de pregătirea ta, aplici CV-uri, mergi la concurs și descoperi cu stupeoare că nu contează câte articole științifice ai publicat, sau că ai o diplomă de performanță științifică în domeniu, pur și simplu ești prea “în afara” standardelor stabilite de majoritatea angajatorilor. Dezamăgirea crește când vezi că apar în față persoane care pe lângă faptul că nu au o pregătire în domeniu sunt angajate pe baza unor recomandări sau “calități” căutate de angajator (cum ar fi orientarea politică, religioasă etc.) care n-au niciun punct în comun cu profesionalismul. Și culmea, ți se mai spune și în față: “știi, noi nu avem voie să scriem în anunț, dar adevărul e că avem nevoie de o persoană de confesiunea cutare”. Consider că demnitatea, cu toate nu are număr de cont este mult mai importantă decât suma tuturor lucrurilor peste care se așează praful.

Atunci stai și te întrebi, mai merită să rămâi în această țară? Evident că odată cu nivelul pregătirii și pretențiile cresc (un loc de muncă stabil și cât de cât bine plătit) dar în România, din păcate, un tânăr este învățat să nu aibă pretenții, ci dimpotrivă să se mulțumească cu puțin.

Tinerii sunt oare încurajați să își aducă aportul în folosul acestei țări? Răspunsul meu este: nu.

Succes, Eșec și Mitul lui SISIF (Articol de Antonia Zavalic)

Scris de Antonia Luiza Zavalic

Miercuri, 17 Decembrie 2014 19:32 - Ultima actualizare Miercuri, 17 Decembrie 2014 20:29

Cei care rămân sunt fie prea optimiști, fie prea realiști să constate că de fapt lumea aceasta întreagă nu este decât un circuit care se alimentează din noi și cu noi: și că de fapt oriunde ai merge, ești forțat să te “consumi” pentru ca ceva să funcționeze cât de cât sau deloc.

Plec acum sau plec mai târziu? Aceasta e întrebarea. Până una alta, am să mă delectez cu un nou capitol din „Ființă și Timp” de Martin Heidegger.

AUTOR: Antonia Luiza Zavalic

www.sighet-online.ro